08.11.2019 г. / 22:08:43

Родолюбие

Ново допълнение към статията "История на българската славянска империя"

Китайците са историческите първооткриватели на хуните и в чийто хроники се срещат данни за тях от XX в. пр.Хр до VII в. сл.Хр. с названието “хун-ну” - “чужденци“, идващи от север, с враждебно поведение спрямо “Поднебесната империя” (Китай), заради които била изградена прочутата “Китайска стена”.

Свети благоверен княз Александър Невски

Връзката между тези земи и народите им доста символично се вижда и в имената на старите български столици - Плиска и Преслав.

Например забележете къде се е родил светия руски княз Александър Невски, както е записано в древното му житие: "Светият благоверен княз Александър Ярославич се родил на 30 май 1219 г. в град **ПЕРЕЯСЛАВЛ**". В Русия има и друг древен град, наречен **ПЛИСКОВА**. **УЧУДВАЩО СЪВПАДЕНИЕ НА ИМЕНА С ПРЕСЛАВ И ПЛИСКА! В голямата славянска държава има и много други познати по звучене топоними, сред които са Болгар, Одрино, Рилск, Болгари и т.н.**

За земите, които някога сме завладявали говорят и други топомоними.

В Индия например те са множество. Особено в Северна и‘ част, която е в полите на Хималаите. Там се срещат голям брой топоними "булгар".

Съчетанието от звуци на български „лг“ или само „лг“, в арабския и индийския, поради невъзможност за произнасяне, звучат като „х“, така се и изписва. Например областта Балх (*т.е. на български звучи Баллг*), древна Бактрия, наречена на индийски Балкх или Балхара (*т.е. Балгара*), а на арабски Бхалика (*Бългалика*), и се намира в северен Афганистан.

В тази област в днешен северен Афганистан има конник изсечен в скала, също като Мадарския. АФГАНИСТАНСКИЯ ВАРИАНТ Е С ПОЧТИ СЪЩОТО ИМЕ – МОДЕРСКИ КОННИК. Талибаните разрушават половината от древния образ с оръдеен изстрел.

А Мадарския конник по съществото си е едно голямо копие на всичките 7000 малки оброчни плочки от светилищата на

Тракийския конник, намерени в днешните български земи.

Мадарската голяма пещера в скалите над която е релефа е тракийско светилище, вероятно по – древно и по – голямо от делфийското . В него са намерени оброчни плочки с Тракийския конник. И на платото в местността, и в подножието му има тракийски надгробни могили.

Сведенията за почитането на Хермес от тракийските царе, с които те свързвали своят произход ни кара да мислим, **че всъщност тракийският конник е именно обожествен тракийски цар**. Чрез култа към "бог" Хермес, когото е почитало пелазгийското население на о-в Самотраки, вниманието ни за основите на култа към Тракийския конник се насочва именно към племето пеласги, наричано още пелгари. В древността остров Самотраки е бил населен от тракийско племена и оттам идва и името му. (Гърците се заселват там едва към 7 в. пр. н. е.) .

Съгласно една доста разпространена във Византия традиция на българите се е гледало като на народ, произлизащ от древното тракийско племе бриги или фриги. Преки сведения

за това е оставил Димитрий Хоматиан.

Твърде интересно е и категоричното сведение на хрониста Фулко, френски свещеник, в неговото описание на първия кръстоносен поход от 1096 г., **което свързва жителите на България с обитателите на антична Тракия и което предава буквално, че българите били назовани "траки - според предишните паметници"**.

Византийския историк от 15 век Лаоник Халкокондил казва, че **трибалите - тракийски народ - са били най-древният и най-големият от всички народи. "Сега те биват наричани българи", казва той**. От трибалите, според стари автори, произхождат и сърбите.

Тракийската етнокултурна общност обхващала източната част на Балканите, Карпатско-Дунавската зона и Северозападна Мала Азия. Фригите обитавали значителна част от Централна и Източна Анатолия. Скитски племена населявали по-голямата част от южните степи на днешна Украйна. В Карпатско-Дунавската зона (днешна Влахия и Добруджа) най-известни били даките и гетите. В Централна Северна България живеели мизите - име което във византийските хроники се е запазило като синоним на българи. В Северозападна България и Източна Сърбия се намирало племето на трибалите. Серди - Сердика - днес шопи. Агриани - Граово - днешните граовци. Одриси - От Долината на тракийските царе и Севтополис до Одрин – одринци. Дентелети - днешно кюстендилско Краище. Пеони - около р. Вардар. Меди, синти, едони, дерони, бистони и бизалти - по р. Струма. Сатри и беси - в Родопите и по р. Марица. Астони – Странджа. Дии, кикони и сапеи - в Западна Тракия и Родопите.

Около Мраморно море, наричано още Тракийско море, живеели тините и долонките на европейския бряг, а витините,

мизите (роднини на мизите в Северна България) и дарданите били на азиатския бряг. Те били тясно свързани с троянците.

Според най-вероятната хипотеза, оформянето на тракийската етно-културна общност не е процес, повлиян основно от външни миграции, а е резултат от вътрешни миграции и консолидиране на местно население, т.е. защитава се идеята, че траките са автохтонно (местно) население. Всъщност Ал. Фол копира доказаната още от праисторика проф. Петър Детев хипотеза, че местната етно-културна общност се е оформяла от преди седем хилядолетия, когато са налични данни за най-старата европейска култура, създавана от палеобалканското население. Траките са просто по-младите му генерации.

Но да се върнем към Афганистан и топонимите свързани с нашето име.

Траките са основната съставна част от войската и главнокомандващите на Александър Велики (около 20 000). Когато стига до Бактрия, той дава земя на голяма част от войската си, и дори оставя "тракийските" си военачалници да владеят Бактрия. И до днес обаче по тези места не знаят нищо нито за "траки", нито за "македонци", но знаят отлично кои са българите - в Афганистан "българин" означава човек, живеещ отвъд планините (в северен Афганистан - древна Бактрия).

Според учените, които са го придружавали, преди да достигне Балх, наричан от персите Зариаспа, Александър Велики завладял първо древна Ариана (дн. Герат), откъдето се насочил към планината Паропамиз (днешния Хиндукуш) и през нея - в Бактрия, от което личи, че тя се намирала на изток от Хиндукуш - една сурова планина.

След като я прекосил, Александър превзел един древен град, наричан от гърците АОРН-УС, а от местните

жители **ВАРНУ** (***название, подобно на днешна Варна***). Това бил вторият по големина град и неговите руини до днес личат в областта Балх в Северен Афганистан, недалеч от град Хулм. Столицата Балх останала непревзета, но Александър, разтревожен от вестта, че срещу него се събират големи войски, побързал да обяви цялото царство за свое владение и да се ожени за местна принцеса.

Проф. Божидар Димитров твърди, че средновековни византийски автори описват масова сватба. Александър Македонски, след като не могъл да се справи с Бактрия, постигнал мир, като оженил 10 000 свои войници за 10 000 български девойки. Византийските автори твърдят, че българите са дошли тук, отвоювайки преди това превземани земи.

В северен Афганистан може да се види област с име Шумен.

В Индия има няколко реки с имена Бхери (*Бългери*), Бхари (*Българи*), Бахари (*Балгари*), а също и реки Мадар и Варна.

По света има най-малко на 10 места наречени Бахария, което всъщност е България. Съществува думата бахари. В Египет има поне 20 топонима Бахария и бахари. Има оазис Бахария, област Бахейра, град Калин, връх Абу Боян, град Борис. Има река Булгар чай (чай означава река на местния език) до планината Талъш в Северан Иран. Проф. Божидар Димитров твърди, че талъшите се считали за българи. Над 800 думи с еднакво звучене и значение са открити в българския и фарси, официалния език на Иран.

Най-фрапиращи са топонимите, на които е изменена само първата гласна - болгар, булгар. В Африка има градове Болгар и Булхар. Край тях се намират няколко Шар планини. Това не е случайно.

Според доктора на науките Петър Добрев, в индийския религиозен епос Махабхарата е обозначаван народът „бългх“, заради липсата или трудност при използването на звука „ъ“ в произнасянето и записването на „българи“. Един от героите там е цар Бхарата (*цар Българата*), чиито син е с типичното наше име ПАНЧО. Всъщност индийските легенди са пълни с обожествени тракийски владетели, които в миналото ги завладяват и им дават технологиите за обработване на земята, минното дело, металообработването, производството на оръжие и сечива, строителството, текстила и т.н. **ТОВА СА И ИЗОБЩО МНОГО ОТ „БОГОВЕТЕ“ НА ДРЕВНИЯ ЕЗИЧЕСКИ СВЯТ – ИЗДИГНАТИ В КУЛТ СМЕЛИ ВОЙНИ, ВЕЛИКИ ВЛАДЕТЕЛИ И КРАСИВИ ЦАРИЦИ И ПРИНЦЕСИ** (ние също помним времена с издигнати в култ вождове, със статуи, паметници, пантеони, вечни огньове, венци, героични епоси, факелни шествия и т.н.).

Много често споменавания по-късно като "бог" Дионисий, всъщност е бил велик завоевател.

Луций Ариан разказва, че преди идването на Дионисий в Индия, местното население било номади непознаващи градове. Обличали се с кожи, ядели кора от дървета и сурово месо. Тракийският владетел им дал огъня, научил ги да орат и сеят, да правят вино, да строят, да коват оръжие, дал им също закони и религия, като разбира се поставил себе си начело на новия пантеон. В самите пурани (древни индийски предания) намираме потвърждение за това. Там са споменати богоподобните **бригус** - бойци колесничари почитащи огъня и дали го на хората. **Бригус** е тракийския етноним **бриги** (фригите), чиито най-древни земи са Юго Западна България и Македония. Според Хезихий родното място на Дионисий се намира в Южна Тракия. Т.е. Дионисий (този, който е покорил Индия) е роден в древна Бригия и е бил

цар на бригите (наименованието е свързано и с **бритите,** но за това по – късно). В Риг Веда е споменат народа **саки**, за които Страбон обяснява, че са **източните скити**, чиито роднини са обитавали нашата Добруджа. Други участници в дионисовия поход са били **киконите**, защото Плиний Стари казва, че примитивното индийско племе касири е посетено от тях. Киконите обитават Южна Тракия през второто хилядолетие преди Христа. Траките са превърнали местното население в благоденстващ народ, като са им дали оръдия на труда и знания как да ги използват. Действително най-старите типове на оръжията и инструментите намерени в древна Индия имат прототипи в Тракия. Названията също показват връзка с нашия език – ведическото **картака** отговаря на нашето ***кортик,*** **сулака** отговаря на нашето ***сулица*** (копие), **чашка** отговаря на нашето ***чашка***, **тапар** на **топор, коша** на **кош, кава** на **кова, жалика** на **желязо и т.н.**

Важно свидетелство за тракийското присъствие в древна Индия са и паралелите между писмеността на Мохенджо Даро и много по-старата писменост на Градешница, Караново, Винча, Вълчи Дол и т.н. Става дума за около 20 знака, което изключва напълно възможността за случайна прилика.

Най-старата свастика, открита до момента в Европа, намерена е при село Алтимир, датирана е от V хилядолетие пр. Хр.

Свастиката, често използвана в Индия се среща много по-рано в Неолитната цивилизация на Варна. Нашата украсена със свастики керамика е повече от хиляда години по-стара. Самата дума **свастика** е обяснима на български. СВАСТИ, ШАИШТА значи *щастие* на индо и ирано-арийски, а КА е умалителна частица, която се среща в санскрит и в наши думи като девой**ка**, стопан**ка**, седян**ка** и т.н.

За далечното пътешествие на тракийският обожествен владетел свидетелстват и много други древни историци: Филострат, Еврипид, Хигинис, Цицерон, Сенека, Аполодор, Овидий, Нонус.

Трябва да се поясни, че първоначално Дионисий е бил тракийски цар, който е обожествен след смъртта си. След него други тракийски благородници със същото име са разпространили култа му по три континента.

Едно от основните доказателства за превземането от траките на целия познат тогава свят е дадено в "Същността на боговете" на Цицерон. Той споменава, че на римляните са извести четири "божества" с името Дионисий... Този в Тракия... Един Дионисий е покорил Индия, друг е ходил до Египет и е наречен Озирис там, трети достига Иберия.

Достатъчно показателни са и думите на „бащата на историята“ Херодот, казани за нашите предци: – „**Траките след индийците са най-многобройните в света. Ако те бяха нещо общо и се управляваха само от един владетел, биха били непобедими и според мен най-могъщи от всички, които съществуват.**Тъй като това обаче е невъзможно и със сигурност никога няма да бъде постигнато от тях, те са слаби. Във всяка отделна племенна област, те носят отделно име, но нравите и обичаите им са едни и същи. Изключение от това правило правят само гетите, травсите и племената, които живеят на север от крестоните” (Hdt, V, 3).

Явно тези племена е успял все пак да обедини Атила Велики (а и други преди него са успявали очевидно).

За това и в последствие Магнус Феликс Енодий (486 г. епископ на Павия и летописец) възкликва за тях:

„**Българите — това е народът, който имаше всичко, което е пожелавал; те вярваха, че светът е открит за тях; те никога не се съмняваха в победата си; това е народът, на който се учудваше светът**“.

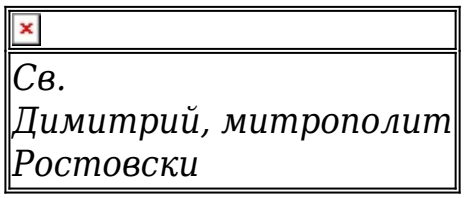
Не случайно Мавро Орбини в своята книга **„ЦАРСТВОТО НА СЛАВЯНИТЕ“ (!!!) казва, цитирайки много по-древен автор: „Марк Аврелий Касиодор пише, че българите се сражавали с ромеите още по времето, когато владетел на тази империя бил Теодосий I (умира през януари 395**

г. - бел.р.); след много битки българите били победени около 390 г. и Италия си възвърнала Сирмиум.” (1601. С., 1983, с.51-52)...

...

За съответствието между скитите и славяните, говорят и древните жития на свети Андрей Юродиви (*15.10 по еретическия, †02 октомври по църковния календар*): "При царуването на гръцкия император Лъв Велики - Мъдри, син на император Василий Македонец, в Константинопол живеел един мъж на име Теогност. Той купил множество роби, сред които било и едно момче, славянин по произход, на име Андрей (Във всички славянски преписи на житието свети Андрей Юродиви е наречен славянин, според гръцкия оригинал - скит)."**

Това ясно показва двете наименования на един и същ етнос, към който принадежим и ние!

Св. Димитрий, митрополит Ростовски

Друг важен елемент към нашето изследване добавя отново свети Димитрий:

"Скити - древен народ, малка част от който живеела в северните предели на Западна Азия, до Каспийско море, а главната част живеела по северните брегове на Черно море, при което северните граници на разселването на скитите били неизвестни на древните. *Бел.ред. (Скифы – древний народ, который жил частью в северных пределах западной Азии, до Каспийского моря, преимущественно же по северным берегам Черного моря, причем северные границы расселения скифов были неизвестны древним.)*

Пояснение на св. Димитрий Ростовски към житието н св. великомъченик Меркурий - 07.12 по еретическия папски календар, †24 ноември по православния календар".

Друга част от древно житие, писано от същия православен светия ни дава представа, кои са били аварите, които в последствие (при канас юбиги Крум Страшни) са присъединени към Българската империя.

КАНАС ЮБИГИ (ВЕЛИК КНЯЗ) *Крум Страшни, изобразен на миниатюра от българския превод на Манасиевата летопис от XIV век.* ***Както се вижда, древния образ на РУС, коронован и облечен с ЦАРСКА БАГРЕНИЦА владетел, няма нищо със съвременните рисунки на някакъв надянат в кожи "МОНГОЛСКИ" "ХАН".***

Крум покорява остатъците от някога могъщата Аварска държава в периода 803 – 805 г. и установява граница с франките на Дунав при българският град Пеща (днес Будапеща). За това научаваме благодарение на кратко известие в лексикона „Суда“ от X век. България и Франкската империя стават непосредствени съседи по Средния Дунав. Възвърнатата Трансилвания, поради залежите на сребро и каменна сол и успешната експлоатация на солниците, осигурява на българите важно международно търговско положение. **Всъщност това е била междуособна война с друга славянска (скитска) държава. (КАКВИТО СА В ПОСЛЕДСТВИЕ ВЪВ ВЕКОВЕТЕ, ВОЙНИТЕ МЕЖДУ БЪЛГАРИ И СЪРБИ, БЪЛГАРИ И РУСИ, СЪРБИ И ХЪРВАТИ, РУСИ И ПОЛЯЦИ, РУСИ И УКРАИНЦИ И Т.Н. - ОТ КОИТО СЕ ВЪЗПОЛЗВАТ КАТОЛИЦИ, ТУРЦИ И ЮДЕИ).**

Да се върнем към аварите - ето какво е записано за тях:

„При царуването на Маврикий(*8*) аварите(*9*) поискали голям данък от жителите на Византия, но императорът отказал да изпълни искането им. Тогава те събрали огромна войска, в която влизали главно славяни и решили да превземат Солун, който се отличавал със своята оживена търговия и големи богатства. Император Маврикий изпратил войска, но разразилата се малко преди това епидемия силно засегнала солунските жители, а и неприятелската войска била огромна – броят й достигал сто хиляди души. Десет дни преди пристигането на враговете Свети Димитрий се явил на архиепископ Евсевий и му казал, че над града е надвиснала страшна опасност. Солуняни мислели, че неприятелската войска няма да се приближи скоро. Но неприятелят изведнъж се появил недалеч от градските крепостни стени. Даже можел безпрепятствено да влезе през нощта в града, но могъщата

десница на Всевишния по молитвите на Свети Димитрий спряла по чудодеен начин страшните врагове...

(8) Маврициий царувал от 582 г. до 603 г.

(9) Аварите, които тогава все още не били просветени със светлината на Христовата вяра, БИЛИ СЛАВЯНИ; живеели по поречието на река Дон, близо до Каспийско море."

08.11 по еретическия, † 26 октомври по православния календар - Свети Димитрий Солунски (Димитровден)

Това са всъщност т.нар. нахлувания на славяните на Балканския полуостров.

Ето кои са и Готите:

Прокоп (историк от 6 в.сл.Хр.) в своята история за готските войни пише по повод възникването на скитския народ следното:

Вижте цялата статия

---

buditeli.info © 2017